

Text > CARME TEIXIDOR (Banyoles, 1979) fa cinc anys que viu a l'Alt Empordà, però se sent empordanesa d'adopció, com a casa. Les ganes d'entendre's a ella mateixa i als altres la van empènyer a estudiar psicologia. Ha treballat en el món social, sempre amb persones. Durant el confinament va descobrir que des de sempre havia volgut explicar històries i va començar a escriure. Animada per la seva parella, va decidir apuntar-se a l'Aula d'escriptura.

Dies d'estiu

Intentava assaborir aquells moments tan preuats amb la seva neta. La vitalitat, la innocència i l'alegria que desprenia el contagiaven de vida amb cada rialla sincera i pura. I això que cada dia feien exactament el mateix. Després de llevar-se, es vestien amb l'ajuda de l'àvia i ell s'afaitava a consciència. Seguidament, els esperava un bon plat de pa amb tomàquet i embotit, un suc de taronja acabat d'esprèmer, i per a ell també un cafè, descafeïnat. Amb la panxa ben plena, carregaven les cadires cap a l'eixida i allà passaven les hores mortes dels matins. Ell llegint el diari, ella perseguint formigues, cantant o mantenint converses interessants, com la d'avui.

—Avi, per què els núvols són de color blanc i el cel és blau?

Lentament, va deixar els papers ben doblegats a terra, al costat d'on estaven asseguts.

—Doncs mira, Paula. Fa molt i molt de temps, en una altra època, molt llunyana, quan les persones vivien en poblats o fins i tot quan vivien en coves...

—I existien els dinosaures?

La nena el va interrompre, riallera i amb cara de curiositat. Es va apropar encara més amb la cadira i va col·locar les mans menudes sobre les seves cames. Li arribaven ràfegues d'olor de naftalina barrejada amb espuma d'afaitar i colònia. Durant anys recordaria aquella olor i la faria sentir com a casa.

—Sí. A l'era dels dinosaures també podria ser —li va respondre, amb un somriure complaent—. En un principi, ja hem dit que fa molt, molt, molt de temps, els núvols eren del mateix color que el cel, de color blau. Això feia anar de corcoll les dones i els homes que habitaven la Terra. No tenien cap pista ni manera de saber quan havia de ploure! T'imagines? No podien fer cap previsió a l'hora de sembrar les collites, ni quan volien anar de viatge, per exemple.

—I què va passar? —el mirava amb molta atenció.

—Doncs, en una vall envoltada d'unes muntanyes molt altes, hi vivia una família que ho passava malament. Una de les filles, una noieta una mica més gran que tu, que es deia Briana, farta de veure el patiment dels pares i de tota la família, va decidir que havia de fer-hi alguna cosa. No podia quedar-se de braços plegats.

»Les llegendes explicaven que al capdamunt de les muntanyes, sempre cobertes per una capa blanquinosa, hi habitaven uns éssers màgics que ningú havia vist mai, les fades de la neu. Sense pensar-s'ho gaire, i en contra de l'opinió dels pares, va decidir anar-les a buscar.

»Quan va arribar al cim, va poder contemplar la vall on havia crescut, que des de tanta altura es distingia minúscula i insignificant. Però, ràpidament, una foscor terrible la va envoltar. S'apropava una tempesta intensa. A les fades no els havia agradat que la Briana hagués arribat fins allà. Tement-se el pitjor, es va refugiar darrere unes roques i es va tapar amb la capa. Quan el temporal es va haver allunyat, se li van aparèixer, majestuoses.

—Tenia molta por?

—Molta, però tot i que estava espantada, va recordar per què havia anat fins allà, i no estava disposada a marxar-ne amb les mans buides. Així que, amb molta determinació, els va exposar el seu problema. Les fades, commogudes per la seva gosadia, van acceptar la petició. Pintarien els núvols de blanc per poder diferenciar-los del cel. Però, a canvi, ella hauria de fer un sacrifici: quedar-se allà dalt i servir-les per sempre. A partir d'aquell moment, els núvols es van tornar de color blanc i, cada hivern, una tímida nevada emblanquinava el poblat. Era la manera que tenia de dir als seus pares que estava bé.

—Avi, jo també vull ser tan valenta com la Briana!

—I ho seràs, petita meva, ja ho veuràs!

I va tornar a obrir les pàgines grises per on les havia deixat.